

^ TRIBUNA ^ CARTES A LA DIRECCIÓ ^ OBITUARI

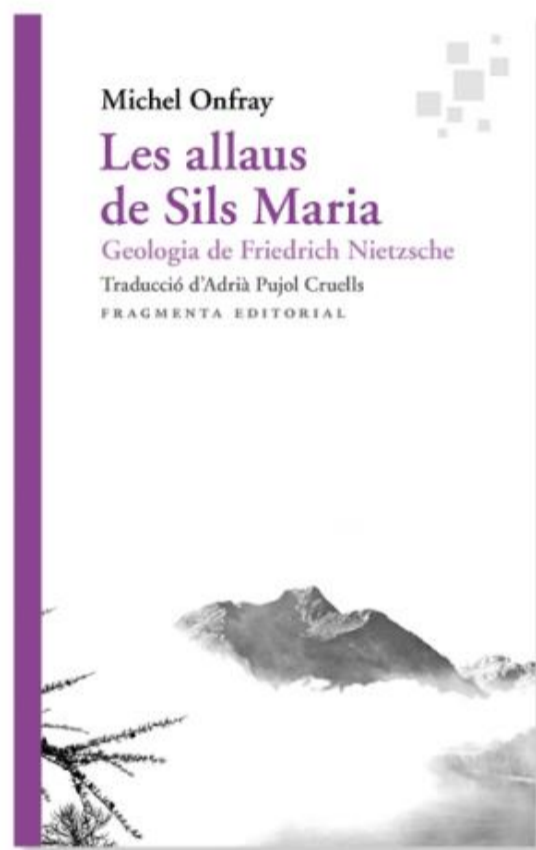
LITERATURA

Biografia i geologia, els llocs del pensament



EL BLOG DE TERESA COSTA-GRAMUNT Teresa Costa-Gramunt

Vilanova i la Geltrú 30-05-2021 08:35



Imatge de la coberta de 'Les allaus de Sils Maria', de Michel Onfray. Eix

A través de tres capítols i dotze apartats, Michel Onfray descabdella un dels pensaments filosòfics més transcendents del segle per la seva repercussió cultural

El primer Déu-vos-guard de la consciència ens diu que venim de molt lluny. És com si de sobte haguéssim despertat d'un somni i ens trobéssim amb la realitat nua. L'infant que ha navegat dins una bombolla (el temps de la infantesa sembla que no passi, és gairebé com una extensió del claustre matern), de cop i volta s'adona del món i experimenta una certa estranyesa pel que té al davant, i és així com adverteix el seu lloc al món encara que no sàpiga quin és. A quina edat es produeix aquest esdeveniment? Tot depèn, em sembla, de l'atenció que en el seu camí cap a l'adulthood el jove va posant en la seva experiència, que és la que dona la dimensió diferenciada de cada vida humana.

Vet aquí perquè som éssers únics tant com no naixem sota una col. Abunda en aquesta afirmació un dels nostres antropòlegs de capçalera, Lluís Duch: «L'ésser humà no parteix de zero. Sempre som hereus». Però encara hi ha més, i Duch diu que som «éssers adverbials, determinats per un aquí i ara, un espai i un temps, herències també culturals».

Aquella sensació tan viva en què d'un oceà magmàtic (l'inconscient explorat per la psicoanàlisi de Freud i Jung) hi sura la consciència de ser, ens lliga amb l'espai i el temps que vivim en aquest moment, ens posa en relació amb l'entorn i la generació, si bé hi ha personalitats que sembla que trenquin aquest esquema justament per afirmar-lo en les seves excepcions, com ara Friedrich Nietzsche. D'aquest filòsof se'n sap tant com s'ignora, si bé una lectura atenta de la personalitat que es dedueix de la seva biografia

atraient, ja que els llibres de Nietzsche són sempre una invitació a munyir-nos el cervell com ha fet el també filòsof Michel Onfray a *Les allaus de Sils Maria. Geologia de Friedrich Nietzsche* (Fragmenta Editorial), que ara podem llegir en la traducció d'Adrià Pujol Cruells.


He restat fascinada dies i dies amb la lectura d'aquest assaig d'Onfray, en el qual l'autor, que coneix bé Nietzsche, l'explica precisament a través de les seves dades biogràfiques (temps), i, de manera substancial, explica les característiques del lloc (l'espai), on el pensament de Nietzsche es va fer més transparent. Aquest lloc d'alta muntanya és Sils Maria, Suïssa. Onfray ressalta que trobem una majoria de filòsofs asseguts a taula, amb l'esquena vinclada, perdent la vista damunt dels llibres... Per contra, Friedrich Nietzsche caminava, s'enfilava, contemplava el paisatge des d'aquelles alçades i espadats de bellesa esbalaïdora. Molts dels seus pensaments més lúcids provenen d'aquelles caminades. És en aquest espai on el temps sembla aturat, però on tot es mou, que Nietzsche va elaborar la idea de l'etern retorn que dicta la llei de la vida. I és que en l'observació de la natura (pagesos i ramaders en són els seus filòsofs més propers) podem veure el pas de les estacions, amb els seus estadis de mort i resurrecció que tan bé s'explica en la figura de l'ouroboros.

A través de tres capítols i dotze apartats, Michel Onfray descabdella un dels pensaments filosòfics més transcendents del segle per la seva repercussió cultural. Pensaments puats en els textos originals de Nietzsche (Onfray insisteix molt en aquest aspecte, cal llegir sempre les fonts) i declara la seva manera de ser nietzscheà, que es podria resumir en aquestes paraules fruit de tota una vida d'estudi: «[jo, Onfray] havia arribat, doncs, al Nietzsche que desitjava inventar noves possibilitats d'existència».


I com a una nova possibilitat, el tan mal comprès superhome, que, tal com ho conceptua Onfray, es tracta d'una nova versió d'un estoic. O sigui: algú que amb la seva moral s'aguanta dempeus li vingui el vent d'on li vingui. En una carta escrita a Peter Gast, el mateix Nietzsche dóna la clau del capteniment que l'ha dut a escriure els seus pensaments que no són llibrescos sinó viscuts en carn viva: «De moment, *Zaratustra* té aquest sentit ben personal de ser el "llibre de la meua edificació i del meu encoratjament", de sobrepuig obscur, críptic, i risible per al populatxo».



Certament aquesta mena d'home no es deixa anar pel rost de la facilitat, se sap sol i és conscient de la intempèrie, compta amb les pròpies forces i les altres, si vénen, són un regal que cal agrair. Aquest home tracta de sobreposar-se i esdevenir home fins i tot quan sembla que tot es conjuri per fer-ho impossible. Aquest seria, doncs, el veritable sentit del superhome, no pas algú superior racialment (vet aquí un error d'interpretació), sinó algú que ha pres consciència d'ell mateix i de la dignitat humana potser com a certesa des del moment en què s'hi afirma. «*Així va parlar Zaratustra és una invitació a la saviesa pràctica*», escriu Michel Onfray en lletra cursiva per destacar-ho. Una filosofia per a la vida, doncs, tal com ja volien els antics.





Pots rebre al teu correu electrònic tots els articles d'opinió amb el nostre butlletí diari de titulars o amb el nostre butlletí setmanal. [Inscriu-t'hi de manera gratuïta ara!](#)

 **Arxivat a**

[Literatura](#)
[Llibres](#)
[Teresa Costa-Gramunt](#)
[Catalunya - Món](#)


 **Ens interessa molt la teva opinió!**

0 Comentaris
Eix Diari 
Inicia sessió 

 **Recomana**
 **Tuita**
 **Comparteix**
Ordena pel millor 

Comença la discussió...

INICIA SESSIÓ AMB

O REGISTRA'T AMB DISQUS 

Nom

Sigues el primer a comentar.